

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 8 Ἰουλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 80

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΝΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
 Ταῖς ἐπαρχίαις ..... " 8.50
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
 Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ, διήγημα Κάρμεν Σίλβα.—Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
 ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.—ΚΟΜΗΣΣΑ
 ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αίμυλίου Ρισβούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΞΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

Διήγημα ΚΑΡΜΕΝ ΣΙΛΒΑ, Βασιλίσσης τῆς Ρωμανίας.

[Συνέχεια]

Συνεπὴς πρὸς τὴν τοιαύτην αἰφνηδὴν ἀπόφασιν χωρὶς νὰ πειραθῆ ὅπως εἰσέλθῃ ἐντὸς τῆς οἰκίας, κατῆλθε καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ἡ Βέρθα, ἥτις εἶχεν ἀκούσει τὸν ἦχον τῶν βημάτων, ἔσπευσεν εἰς τὸ παράθυρον, καὶ νεκρική ὠχρότης ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν της.

— Ἦτο ἐκεῖ!... Ἦκουσε τὰ πάντα, καὶ με ἀπεχθάνεται!... ὦ, ἀπωλέστην, ὑπετραύλισε μετὰ φωνῆς τεθλιμμένης.

Εἶτα σφιγγούσα ἰσχυρῶς τὰς χεῖρας τῆς Ἐδίττης, εἶπεν αὐτῇ μετ' ἀκρατήτου ὀργῆς:

— Ἀλλ' ἔσο ἀπαξ τοῦλάχιστον ἐν τῇ ζωῇ σου εἰλικρινής... Ὁμολόγησόν μοι ὅτι τὸν ἀγαπᾷς...

— Διατί ἡ τόση ἐπιμονὴ νὰ μὴ με πιστεύης; ἤθελον νομίσει τὸν ἑαυτὸν μου πολὺ εὐτυχῆ, βλέπουσα αὐτὸν μνηστευμένον σε...

— Ὁρκίσθητι λοιπὸν ὅτι θέλεις ἀποποιηθῆ αὐτόν, ἂν σὲ ζητήσῃ εἰς γάμον...

— Τοιαύτη ὑπόσχεσις εἶναι ἀδύνατος, διότι εἰς τὴν θέσιν εὐρίσκεται ἡ μήτηρ μου, τὸ νὰ ἀποποιηθῶ τοιοῦτον γάμον ἤθελον εἶσθαι αὐτόχρημα κακούργημα.

— Προφάσεις... προφάσεις... σοφίσματα... μωρολογίαι... Ἄ!... πόσον εἶχον ἐπιτύχει ρίπτουσα εἰς τὸ πρόσωπόν σου τὸν βόρβορον, ἐξ οὗ ἐπλάσθη ἡ ἀθλία καὶ ἀπατηλὴ ψυχὴ σου... ὕπαγε, ὕπαγε... μὴ λησμονέω ὅμως ὅτι τὸ μῖσός μου καὶ ἡ ἐκδίκησίς μου θὰ σὲ ἀκολουθήσωσιν.

Ἡ Ἐδίττη ἔτρεμεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, διότι τὸ βλέμμα τῆς Βέρθας δὲν ὑστέρει κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῶν ἀπειλῶν τῆς,

— ἤθελε νὰ ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ μάμμη εἰσῆλθε, καὶ εἶπε παρατηρούσα μετ' ἐκπλήξεως τὴν θέσιν τῶν δύο νεανίδων:

— Ἐνόμιζον ὅτι ὁ Τασίλλος ἦτο ἐνταῦθα, τοῦλάχιστον μοὶ ἐφάνη ὅτι τὸν εἶδον.

— Ἀπατάσθε, μάμμη μου, οὐδὲν ἐλκύνει αὐτὸν πρὸς τὴν οἰκίαν μας, μεθύσκειται δὲ ἐξ εὐτυχίας μόνον εἰς τὴν καλύβην τῆς ἀγαπητῆς καὶ εἰλικρινοῦς φίλης μας.

Καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ καιρὸν οὔτε εἰς τὴν γοῆν, οὔτε εἰς τὴν Ἐδίττην νὰ εἰπῇ λέξιν, ἐνηγκαλίσθη τὴν τελευταίαν ταύτην, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ τὴν πνίξῃ, καὶ ἠσπάζετο αὐτὴν μετὰ τσοσάτης ὀργῆς, ὥστε τὸ φίλημα ἐκεῖνο ἤθελέ τις ἐκλάβει μᾶλλον ὡς δῆγμα, εἶτα τὴν ἀπόθησε βίαιως ἐξω τῆς οἰκίας.

Ἡ δυστυχὴς κόρη ἐξῆλθε κλονιζομένη, καὶ οὔσα ἔρμαιον φοβερᾶς ἠλιθιότητος, ἥτις τῇ ἀφῆρει τὴν χρῆσιν τοῦ λογικοῦ. Ἄν καὶ ὁ καιρὸς ἦτο βροχερός, ἔλαβεν οὐχ ἤττον τὴν διεξοδικωτέραν ὁδόν, ὅπως ἐπανεῖλθῃ οἰκαδε, ἐλπίζουσα νὰ κατευνασθῇ ὀλίγον τὴν ταράχην, ἥτις κατεῖχεν αὐτήν.

Ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς οἰκίας ἀπήντησε γραϊὰν τινα, ἥτις τὴν ἔχαριέτισεν.

— Ἄ! σὺ εἶσαι, Βαρβάρα;... Ἦξεύρεις ὅτι ἐπεθύμουν νὰ ἦμην εἰς τὴν θέσιν σου;...

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ σώσῃ, χαρίεσσά μου κόρη! Ἄλλὰ τί σοὶ συνέβη;

— Ἐχω ἀνάγκην φίλτρου... ἡ ἄλλου τινὸς ὁποιουδήποτε μαγικοῦ, ὥστε νὰ καταστῶ τοσοῦτον ἀσχημος ὑπὸ πάντων περιφρονουμένη.

— Ὅχι, ἀγαπητὴ μου, δὲν ὠνειρεύθην νὰ κατασκευάσω τοιοῦτου εἶδους φίλτρα... ἀλλὰ πρόσεξον εἰς τὰς λέξεις σου... δύναμαι νὰ σὲ βεβαιώσω ὅτι κίνδυνος σὲ ἐπαπειλεῖ!

— Ἐμὲ;

— Ναί, ἐκ μέρους ἱερέως τινός· μὴ λάθῃς τίποτε ἀπὸ χεῖρας ἱερέως.

Ἡ Ἐδίττη ὑπεμειδίασε λέγουσα ὅτι ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο δὲν εἶχε τι νὰ φοβηθῆ, καὶ ἀφοῦ ἀποῤῥητικῶς λέξεις τινὰς φιλοσοφητικὰς πρὸς ἀποχαιρετισμὸν τῆς γραϊάς, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τῆς.

Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς εὔρε τὸν Τασίλλον καὶ τὴν μητέρα οἰκείας συνομιλοῦντας — ἡ τελευταία αὕτη βλέπουσα τὴν θυγατέρα τῆς σπεύδει εἰς προὔπαντήσιν τῆς, ὑποτονοῖζουσα λέξεις τινὰς, αἵτινες ἐπηύξησαν τὴν ὠχρότητα τῆς νέας, εἶτα νεύσασα εἰς τὸν νέον ὅπως ἐπὶ μᾶλλον τὸν ἐνθαρρύνῃ, ἀπεχώρησε τοῦ δωματίου.

Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῆς μητρὸς ἔμειναν σιωπῶντες, ὑπὸ ἀμηχανίας· ἐν τῷ μεταξῷ ἡ Ἐδίττη εἶχε καθῆσαι πλησίον τοῦ κεντήματός τῆς, διὰ νὰ φανῆ ὅθῃ ἐνασχολουμένη εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς. Τότε ὁ Τασίλλος ἐπλησίασε, καὶ θέτων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ κεντήματος, εἶπε πρὸς αὐτὴν χαμηλοφώνως:

— Ἐχω ἀνάγκην νὰ σὰς ὁμιλήσω...

Ἡ ὠχρότης τῆς Ἐδίττης, ἥτις ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν τῆς, ἐξέλιπε, διεδέχθη δ' αὐτὴν ἐρυθρὰ, ὅπερ ζωηρῶς ἀμέσως ἐχρωμάτισε τὰς παρειὰς τῆς. — Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤρξατο νὰ πίπτῃ ἡ βροχὴ ραγδαίωτερα, ὁ δὲ κρότος τῶν βροντῶν καὶ ἡ λάμψις τῶν ἀστραπῶν καθίστων τὴν συνομιλίαν αὐτῶν ἀπαισίαν.

— Ἄκουσον, Ἐδίττη, δὲν γνωρίζω ὁποῖαν ἰδέαν θὰ σχηματίσης δι' ἐμέ, ὅταν ἀκούσης ἐξομολόγησιν, ἣν οὐχὶ τὰ χεῖλη μου, ἀλλ' ἡ καρδιά μου θέλει κάμει... καὶ ἐπειδὴ πρὸ πάντων πέπειθας ὅτι εἰμὶ ὁ τῆς φίλης σου μνηστήρ... ἀλλ' ἂν καὶ δύναμαι νὰ σοὶ ὀρκισθῶ, ὅτι οὐχὶ κουφότης, ὀλιγότερον δὲ ἡ ἀσταθεὶς τοῦ χαρακτῆρός μου εἶναι τὰ κινούντά με αἰσθήματα, ὅπως σὲ ἐξορ-

κίσω νὰ παραδεδωχθῆς καὶ φέρῃς τὸ ὄνομά μου... Εἶσαι εὐγενής, εἶσαι γενναία! ἐπικαλέσθητι τὰ ὑψηλὰ ταῦτα αἰσθήματα, καὶ μὴ ἀπωθήσῃς τὴν χεῖρα, ἢν θὰ σοὶ τείνω... σκέψθητι ὅτι ἡ ἄρνησίς σου ἤθελε καταστήσει τὸν ἐπίλοιπον βίον μου δυστυχῆ...

— Ἄλλ' ἡ Βέρθα σὲ ἀγαπᾷ... μὲ ποῖον δικαίωμα θέλεις νὰ καταστρέψῃς τὴν ὑπαρξίν της;...

Ἡ Ἐδίττη ὠμίλει μετὰ φωνῆς τοσοῦτω χαμηλῆς καὶ ἀμφιβόλου, ὥστε μόλις ἀνταλαμβάνετο τις αὐτῆς.

— Νὰ καταστρέψω τὴν ὑπαρξίν της!... ἀλλ' ἐγὼ οὐδέποτε ἀπηύθυνα πρὸς αὐτὴν λέξιν τινα ἔρωτος, καὶ οὔτε κἀν ὑπνήχθη αὐτῇ, ὅτι εἶχον ἀπόφασιν νὰ τὴν νυμφευθῶ... Ἄλλως τε ἡ σκηνή, εἰς ἣν παρευρέθη, κατέστησε τὴν γυναῖκα ταύτην πρὸς ἐμὲ οὐ μόνον ἀδιάφορον ἀλλὰ καὶ μισητήν...

— Εἶσαι πολὺ αὐστηρός, — ὁ ἐρεθισμός τῆς Βέρθας δὲν ἦτο ἄλλο τι ἢ τὸ αἰσθημα τοῦ πάθους, τὸσον σκληροῦ καὶ φοβεροῦ...

— Ὡ! μὴ πειράσαι νὰ τὴν ὑπερασπισθῆς... Ὑπῆρξα μάρτυρ τῆς ἀθυμίας, ἣτις κατεῖχε τὴν καρδίαν κόρης βλεπούσης ἐκμηδενιζομένης τὰς προσφιλεστέρας καὶ ἠδυτέρας ἐλπίδας τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας... Ἐθαύμασα τὴν ἀνέκφραστον λύπην, ἣτις κατέβληθεν αὐτῇ, καὶ βλέπων αὐτὴν κύπτουσαν τοσοῦτον ἀγίως, ἤθελον ἐπιθυμίσει νὰ πέσω πρὸς τὰ γόνατά της ὡς ἐνώπιον ἀγγέλου.

— Μὴ ὁμίλει οὕτω, σὲ ἰκετεύω, ἐτραύλισεν ἡ Ἐδίττη, καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν της.

— Ἐνοῶ καλῶς ὅτι τὸ νὰ ζητήσῃ τις ἀπὸ σὲ ἦδη συμμετοχὴν τῆς ἀγάπης, ἤθελεν εἶσθαι ἄτοπον, παράλογον καὶ ἀδύνατον, διεισδύων εἰς τὰ μύχια τῆς καρδίας σου. Δὲν ἀπαιτῶ νὰ λαμβάνω οὔτε τὸ παραμικρότερον μέρος, οὔτε εἰς τὰς σκέψεις σου, οὔτε εἰς τὰ ὄνειρά σου... σὲ παρακαλῶ ὅμως μετὰ δακρύων νὰ μοὶ ἐπιστρέψῃς νὰ σὲ ἀγαπῶ — ἐμπιστευθῆτι εἰς ἐμὲ τὴν τύχην σου, ὡς ἠθέλετε ἐμπιστευθῆ εἰς τὰς χεῖρας ἀδελφοῦ, πατρός...

— Ὅχι, ὄχι, — πρὸς τί νὰ εὐρίσκειται τις ἐν ἀπάτῃ... Σήμερον ζητεῖτε φιλίαν, αὔριον ὅμως θὰ μοὶ ζητήσετε τρυφερώτερον αἰσθημα... καὶ ἤθελον ψευστῆ ὑποσχομένη σοὶ ὅτι θέλω σὰς ἀγαπήσει.

— Ἐδίττη, τὴν ἡμέραν ἐκείνην καθ' ἣν ἠθελον εἶμαι τόσο ἀνανδρος, ὅπως βιάσω τὴν καρδίαν σου, περιφρόνησόν με ὡς τὸν εὐτελέστερον τῶν ἀνθρώπων... Θεωρήσατε τὸν γάμον τοῦτον ὡς εὐσεβῆ θυσίαν, γινόμενην πρὸς τὸ καθῆκον, καὶ διασκεδάσατε πάντα φόβον... θέλω εἶχει κατόπιν πάντοτε ἐνώπιόν μου τὸ εὐγενὲς παράδειγμα σου, καὶ θέλω ἀντλήσει ἐκ τούτου δυνάμεις ὅπως περιμείνω καὶ ὑποφέρει.

Ἡ Ἐδίττη ἔμεινε στιγμᾶς τινας σκεπτική, εἶτα ἀφελῶς προσχωροῦσα τῷ νέῳ ἔτεινε τὴν χεῖρά της, ἢν οὗτος θερμῶς κατησπάρθη.

Ἡ μήτηρ της, ἣτις ἀπὸ τινοῦ εὐρίσκετο εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, ἐπροχώρησε, καὶ κλαίουσα ἐκ χαρᾶς, περιέπτυξε τὴν κλαίουσαν κόρην δι' ἀσπασμῶν καὶ τρυφεροτήτων.

Ἡ εἰδήσις τῶν γάμων διεδόθη ἀνὰ τὴν πόλιν, προξενήσασα εὐάρεστον ἐκπλήξιν, διότι ὁ Τασίλλος γενικῶς ἐθεωρεῖτο ὡς μνηστήρ τῆς Βέρθας, ὁ δὲ Ράλφος μαθὼν τοῦτο λίαν ἐξεπλάγη.

Ἐκλείσθη εἰς τὸ μονῆρες αὐτοῦ δωμάτιον καὶ διέτρεχεν αὐτὸ δι' ἐσπυεσμένων βημάτων, καὶ παραδιδόμενος εἰς τὴν δύναμιν τῶν σκέψεων, αἰτίνας κατέβληεν τὸν ἐγκέφαλόν του, ματαίως ἤθελε πεισθῆ, ὅτι ἡ τοιαύτη ἀπόφασιν ἦτο καλή, διότι ἐμποδίζεν ἦδη αὐτῇ νὰ κρίψῃ καὶ θάψῃ ἐντὸς τῶν τοίχων τοῦ μοναστηρίου τὴν νεότητά καὶ ὠριότητά της... ἐν τούτοις ἰδέαι ἀλλόκοτοι, παράδοξοι καὶ ἀόριστοι τὸν κατεβασάνιζον ἀφαιρούσαι αὐτῷ τὸν ὕπνον.

Ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν ζωὴν του, τῶρα τούναντίον ὁ ἄγων κατὰ τῆς τοῦ παρελθόντος ἀναμνήσεως ἠγείρετο σφοδρότερος καὶ ἀπειλητικώτερος.

Ὁ γέρον φίλος ἱερεὺς κατανοήσας τὴν λύπην, ἣτις τὸν κατέβληεν, ἐφρόντισε νὰ τὸν ἀποσπᾷ τῆς μονώσεως, προτρέπων αὐτὸν εἰς θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ εἰς διεξοδικούς περιπάτους πρὸς τὰ πλησιόχωρα μέρη. Ὁ Ράλφος μετέβαινε μόνος καὶ σιωπηλὸς ἐν μέσῳ τῶν γραφικωτέρων καὶ μαγευτικωτέρων τοπειῶν, περιφερόμενος ἢ καὶ ἀνατρέγων διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ δάση καὶ τοὺς λοφίσκους, ἐνίοτε δὲ παρατηρῶν ἄνθος τι μετ' ἐκστάσεως, ὡς νὰ ἦτο τούτο ἐμφυχόν τι ὄν, ὁμιλοῦν εἰς τὴν καρδίαν γλώσσαν ἠδεῖαν καὶ ἄγνωστον.

[Ἐπεται συνέχεια].

EMMENEIN

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

Μόλις ἐκόπησαν τὰ σχοινία, ἡ λέμβος ἤρχισε νὰ παραδέρη ὡς ἐπιληπτικός.

Ὁ Θωμᾶς ἐκαθῆσεν ὀπισθεν μεταχειρισθῆς ὡς εἴκαι μίαν τῶν κωπῶν.

— Κοπηλάτει σύ, διέταξε τὸν ἀδελφόν του.

Οἱ δύο ναῦται γαλθανισθέντες ἐκ τοῦ θάρρους τῶν ἐρώνησαν πρὸς αὐτούς:

— Σταθῆτε! ἐρχόμαστε νὰ σὰς βοηθήσωμεν.

— Ἐλάτε γρήγορα.

— Ὁ Ἰωάννης κολυμβᾷ σὰν δελφίνι, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, ἀν δὲν παρασυρθῆ εἰς τὸ ρεῦμα, ἔχομε κάποιαν ἐλπίδα, ἀλλιῶς ὅλα θὰ πᾶν χαμένα!

— Καὶ ποῦ θὰ τὸν εὐρωμεν; ἐσκέπτετο ὁ Ἀνδρέας.

Ἦτο τρόντι παράτολμον!

Ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ κριπιδώματος, ἐδέσποζε τις ἀπεράντου ἐκτάσεως καὶ παρὰ τὸ ἔ-

πικρατοῦν σκότος, ἠδύνατό τις παρατηρῶν καλῶς, νὰ διακρίνῃ σῶμα κυλιόμενον ἐν μέσῳ τῶν ὑδάτων, ἐνῶ οἱ ἐν τῇ λέμβῳ, τυφλοῦμενοι ὑπὸ τῶν ἀφρῶν τοῦ κύματος, τεταραγμένοι ὑπὸ τῶν ἀτάκτων κινήσεων τῆς λέμβου, φερομένης ἔνθεν κἀκεῖθεν ὑπὸ τῶν κυμάτων, δὲν ἠδύναντο νὰ διακρίνωσιν εἰς δέκα ὀργίων ἀπόστασιν.

Οἱ δύο ναῦται εὐρέθεντες ἐν τῷ κινδύνῳ ἐκωπηλάτου μετὰ δυνάμεως.

Καὶ ἐνῶ ἡ ἄκατος ἔβαινε ταχέως παρὰ τὴν προκυμαίαν, τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἔμεινε ἀπαθές, οὐδὲν σημείων ἀγωνίας ἐμφαίνον.

Ἡ θάλασσα εἶναι ἀγρία, εἶπε μόνον ὁ νεώτερος αὐτῶν.

— Κυττάζετε μακρὰ εἰς τὸ πέλαγος, ἐπρόσθεσεν ὁ ἄλλος.

Καὶ με τοὺς λαίμοδέτας αὐτῶν ληλυμένους, τὸ ὑποκάμισον ἐρριμένον ὀπισθεν, ἄφινον νὰ φαίνηται ὁ νευρώδης λαίμος των καὶ τὸ ἀνοικτὸν καὶ καθυγρον στῆθός των.

Τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἀναρπασθὲν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἀφῆκεν ἐλευθέραν τὴν κόμην των, ἢν ὁ ἄνεμος ἔδερε καὶ προσεκόλλῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου των, ἐνῶ ὁ νεώτερος τῶν λά Βιλλωδαί, ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ὁποῦ ἀφῆρσε τὴν κόπην ὁ εἰς τῶν ναυτῶν γονυπετής εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς λέμβου, καὶ κρατῶν αὐτὴν διὰ τῶν δύο χειρῶν, προσεπάθει πάσῃ δυνάμει νὰ διακρίνη τι διὰ τῶν διακυγῶν ὀμμάτων του ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων ἐκείνων, τῶν μαχομένων πρὸς ἄλληλα διὰ φοβεροῦ πατάγου.

Ἄλλ' οὐδὲν ἔβλεπε!

Εἰς τὸ ὀπισθεν τῆς ἀκάτου μέρος, ὁ Θωμᾶς ὄρθιος, μὲ τὸ ὄμμα ἀτενές, τὰ χεῖλη συνεσφιγμένα, παρατήρει πᾶν κῦμα θραυσμένον ἐπὶ τῆς λέμβου, ὡς θηρίον ἐτοιμὸν νὰ τὴν καταβροχθίσῃ.

Μὲ κτύπημα δὲ ἐπιτήδειον τῆς κώπης του τὸ ἔθραυεν εἰς δύο.

Ἦτο ἀδιάκοπος ἄγων κατὰ κινδύνου, ὁλοκίνετο ἀνανεουμένου.

Οὐδὲ λέξιν ἀντήλλασον μεταξύ των οἱ τέσσαρες οὗτοι ἄνδρες, οἱ τὸσον ἀποφασιστικοὶ καὶ ἤρμαι ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου κινδύνου.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μόνον, ἐψιθύριζέ τις τῶν ναυτῶν.

— Παναγία μου, τί καιρός!

Ὅτε ἡ ἄκατος παρῆλθε τὸ μέρος τὸ ὑπὸ τῆς προκυμαίας προσσπιζόμενον, ἀλλὰ καὶ δυνάμενον νὰ τὴν συντρίψῃ ἐὰν ἐρίπτετο κατ' αὐτῆς, ὁ Θωμᾶς εἶπε πρὸς τὸν ἀδελφόν του:

— Δὲν βλέπεις τίποτε;

— Ὅχι.

— Τότε τετέλεσται!

Ἡ λέξις αὕτη ἦτο ἡ εἰς θάνατον καταδικη τοῦ πρωτοτόκου αὐτῶν.

Ἐν τούτοις οὐδεὶς τῶν ναυτῶν ἔκαμε παρατήρησιν τινα.

Ὑφίσταντο τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀρχηγοῦ, ὃν ἡ τύχη τοῖς ἐπεμφεν.

Ὁ ναύτης ἐν τῷ κινδύνῳ εἶναι ἀξιοθαύμαστος! Καθίσταται ἥρωϊς ὑποταγῆς καὶ αὐταπαρνήσεως.

Αἰφνης ὁ Ἀνδρέας προσήλωσε τὸ οὖς αὐτοῦ.

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΩΡΜ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ὁ ἐξελασμός.

[Συνέχεια]

— Ἄλλ' εἴσθε, κύριε, βέβαιος ὅτι ὁ μαρκήσιος Βερβείν ἐκλεψε τὴν δεσποινίδα Δελώρμ ;

— Ναί.

Ὁ Γαβιρὼν ἔμεινε ἐπὶ μικρὸν σιωπηλὸς φαινόμενος ὅτι ἐσκέπτετο.

— Καὶ ὅμως, κύριε, εἶπεν, ἔμπορεῖ κανεὶς ν' ἀπατάται ἐνίοτε.

— Εἶμιτι βέβαιος.

— Τότε, κύριε, ἡ πεποίθησίς σας εἶναι καὶ ἰδική μου.

— Τώρα πρόκειται νὰ μάθωμεν ποῦ ὁ ἀρπαξὴ ὠδήγησε τὸ θυμὰ του καὶ ποῦ τὸ κρύπτει. Σοὶ ἔδωκα ἤδη νύξιν τοῦ πράγματος.

— Τὸ πιστεύω.

— Θεωρεῖς τὸ πρᾶγμα ἀδύνατον ;

— Ἀδύνατον ὄχι, ἀλλὰ θ' ἀπαντήσω βεβαίως μεγάλας δυσκολίας.

— Τὰς δυσκολίας τὰς ὑπερβαίνει κανεὶς, τὰ δὲ προσκόμματα καταβάλλονται. Κύριε Γαβιρὼν, εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν τὰ χρήματα δὲν σημαίνουν τίποτε, θὰ ἐξοδευθῶν ὅσα χρειασθῶν. Μεταχειρισθῆτε δέκα. εἴκοσι, τριάντα καὶ ἑκατὸν ἀκόμη, ἐὰν ἦναι ἀνάγκη, ἀνθρώπους. Πρέπει ν' ἀνεύρωμεν τὴν Χρυσουγὴν Δελώρμ, ὅσον τὸ δυνατόν γρήγορα, καὶ πρέπει νὰ γείνη αὐτὸ ἀντὶ πάσης θυσίας. Διὰ τὴν μητέρα της, δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὴν ἀγαποῦν καὶ δι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀτυχὴ κόρην, μία ἡμέρα ἢ καὶ μία ὥρα εἶναι αἰὼν ὅλος !

» Ἄ ! ἄρχισε γρήγορα τὴν ἐργασίαν σου καὶ μὴ χάνης οὔτε δευτερόλεπτον. Ἐγὼ ἐπῆγα σήμερον εἰς τοῦ μαρκησίου, μολοντί ἤμην βέβαιος ὅτι θὰ τὸν εἶω. Ἀνεχώρησεν ἀπὸ τοὺς Παρισίους χθὲς τὸ ἑσπέρας, καὶ φυσικῶς ἐπρόσεξε πολὺ νὰ μὴ εἶπη ποῦ ἐπήγαινε. Σὺ θὰ τὸ μάθης αὐτὸ ὅτι δὲν ἔμπορῶ ἐγὼ νὰ κάμω, θὰ τὸ κάμης σύ ».

— Ἐφερε μεγάλα πράγματα μαζὶ του ὁ μαρκήσιος ;

— Ἐλαβε μόνον ἓνα ὀδοιπορικὸν σάκκον, καθὼς μοῦ εἶπαν.

— Τότε θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν...

— Πιθανόν.

— Ἐὰν ἤρχετο, πολλὰ δυσκολία θὰ ἐξωμαλύνοντο καὶ θὰ ἐφθάνομεν ταχύτερον εἰς τὸ ἀποτέλεσμα. Αἱ πληροφορίες, τὰς ὁποίας μ' ἔδωσατε, μοῦ φαίνονται ἀρκεταί. Ἄλλὰ δὲν μοῦ εἶπατε διόλου—ἴσως δὲν τὸ ἤξευρετε, ἐὰν ὁ κύριος μαρκήσιος ἐνήργησε μόνος ἢ ἔχει καὶ συνενόχους.

— Εἶναι δύο ἀχρεῖοι πληρωμένοι ἀπ' αὐ-

τόν, οἱ ὁποῖοι ἤρπασαν τὴν Χρυσουγὴν μὲ ἀπίστευτον θρασύτητα.

— Ἴσως δὲν θὰ μοῦ ἦτο περιττόν, νομίζω, νὰ μάθω μὲ τί τρόπον τὴν ἐκλεψαν.

— Ἴδού.

Καὶ ὁ κόμης διηγήθη εἰς τὸν Γαβιρὼν ὅσα ἐκ τῶν συμβάντων τῆς προτεραίας ἔκρινε καλὸν νὰ τῷ εἶπη.

— Σήμερον τὸ πρωῖ, ἐξηκολούθησεν, ἔφεραν τὸν ἵππον καὶ τὴν ἀμαξάν εἰς τῆς κυρίας Δελώρμ, εἰς δασοφύλαξ τῆς Βουλόνης, ὁ ὁποῖος τὴν εὔρεν εἰς μίαν δεινροστοιχίαν τοῦ δάσους· τὸ ζῶον ἦτο εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν, ἀπὸ ὅλα δὲ ἐφαίτετο ὅτι ἔκαμε ὀρόμον ἴσως τριάκοντα λεύγας εἰς ἀσχημοτάτους ὀρόμους· οἱ τροχοὶ τῆς ἀμάξης ἦσαν βουτηγμένοι εἰς τὴν λάσπην. Ἄνευ ἀμφιβολίας οἱ ἄθλιοι ἐκείνοι, ἀφοῦ ἐπέτυχον ὅτι ἤθελαν, ἐπειδὴ δὲν ἤξευραν τί νὰ κάμουν τὸν ἵππον καὶ τὴν ἀμαξάν, ἐραντάθησαν, ἀντὶ νὰ τὰ φέρωσιν εἰς Παρισίους, νὰ τ' ἀφήσουν εἰς τὸ μέσον τοῦ δάσους τῆς Βουλόνης.

— Τὸ πρᾶγμα δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ διαφορετικῶς, εἶπεν ὁ Γαβιρὼν εἰς ὑποστήριξιν τῶν λόγων τοῦ κόμητος.

— Αὐτὸ εἶναι ἄλλη ἐνδείξις δι' ἐσέ, κύριε Γαβιρὼν, ἡ διεύθυνσις, τὴν ὁποῖαν ἔλαβον σοὶ εἶναι γνωστὴ.

Ὁ ὑπάλληλος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Πολὺ ἀβέβαιον εἶναι αὐτό, εἶπε δὲν πιάνομαι ἐγὼ ἀπὸ τέτοιαις πονηριαῖς, καὶ πιστεύω μᾶλλον, ὅτι οἱ ἄθλιοι ἐκείνοι ἐβγήκαν ἀπὸ ἄλλο μέρος τῶν Παρισίων. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶναι πολὺ τολμηροί, καὶ ἐκπλήσσομαι, κύριε Ρουσώ, ἀφ' ὅτι εἶπατε. Ἐπειδὴ ἡ ἀπαγωγὴ ἐγένετο μὲ τόσην εὐκολίαν, εἰς ὦραν κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ κόσμος εἶναι ὅλος στὸ ποδᾶρι, ἔμποροῦμεν ἴσως νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ δεσποινὴς ἦτο σύμφωνος μὲ τοὺς δύο κακούργους.

Ἐπῆλθεν ἀλλοίωσις εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κόμητος, ταῦτην δὲ βλέπων ὁ Γαβιρὼν, ἔσπευσε νὰ προσθήσῃ :

— Ἄλλ' αὐτὸ δὲν μὲ ἀφορᾷ διόλου.

Μετὰ βραχείαν σιωπὴν ἐπανέλαβε :

— Μὲ τὴν ἀδειάν σας, κύριε Ρουσώ, θὰ ἐρωτήσω τὸν ἀμαξηλάτην τῆς κυρίας Δελώρμ διὰ νὰ μὲ δώσῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων.

— Σοῦ δίδω τὴν ἀδειαν νὰ λάβῃς ἀπὸ τὸν ἀμαξηλάτην πᾶσαν πληροφορίαν, ἢ ὅποια δύναται νὰ σοὶ ἦναι χρήσιμος, καὶ ἐν ἡ περιπτώσει θὰ εἶχες ἀνάγκη τῆς συμπράξεώς του θὰ λάβῃ τὴν διαταγὴν νὰ ἦναι εἰς τὴν διαθεσίαν σου.

— Λαμβάνω ὑπὸ σημείωσιν τοὺς λόγους σας διὰ τὴν περίπτωσιν κατὰ τὴν ἐποῖαν θὰ ἐλάβομεν ἀνάγκη νὰ τὸν μεταχειρισθῶ· πρὸς τὸ παρὸν ὅμως θὰ ἐνεργήσω μόνος, διότι διὰ πολλοὺς λόγους αὐτὸ εἶναι προτιμότερον. Δὲν γνωρίζει κανεὶς πάντοτε ἐὰν ἐκείνους τοὺς ὁποῖους λαμβάνει ὡς βοηθούς του ἔχουν τὴν ἀπαιτουμένην ἐπιτηδεϊότητα, καὶ συμβαίνει εἰς πολλὰς περιπτώσεις ἡ παραμικρὰ ἀδεξιότης νὰ καταστρέψῃ τὴν ἐπιτυχίαν. Ἐπειδὴ ὁ μαρκήσιος ἔμπορεῖ νὰ ὑποθέτῃ ὅτι δὲν τὸν ὑποπτεύομεθα διόλου, πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν μὲ περισκέψιν, διὰ

νὰ τὸν ἀφήσωμεν ἡσυχον καὶ νὰ μὴ διεγειρωμεν τὴν δυσπιστίαν του. Καὶ ἔπειτα ὅσον μία ὑπόθεσις εἶναι λεπτή, τόσον καὶ ὀλιγότερος πάταγος πρέπει νὰ γίνετα δι' αὐτήν. Ἐπειδὴ πρόκειται περὶ οἰκογενειακοῦ μυστικοῦ, δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν τυχόντα. Καὶ δὲν εἴμεθα μὲν ἡμεῖς ἱκανοὶ οὔτε μεταχειριζόμεθα ποτὲ μέσῃ ἀξιοκατάκριτα πρὸς ἀργυρολογίαν, ἀλλ' ἐνδέχεται νὰ διαπράξωμεν μίαν ἀπερισκεψίαν, χωρὶς νὰ θέλωμεν, καὶ μυστικὸν τὸ ὅποιον γνωρίζουν πολλοί, δὲν εἶναι μυστικόν. Ὅσον ὀλιγώτεροι τὸ γνωρίζουν, τόσον καλλίτερον καὶ φυλάσσεται.

» Δοιπόν, κύριε Ρουσώ, θέλω ν' ἀρχίσω ἀμέσως τὸ ἔργον μου μόνος, καὶ ἔχω τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐπιτύχω. Δυστυχῶς δὲν ἔμπορῶ νὰ σᾶς εἶπω εἰς πόσον καιρὸν, διότι τοῦτο ἐξαρτάται ἀπὸ περιστατικὰ καὶ συμβεβηκότα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔμπορῶ νὰ προῖδω· σᾶς ὑπόσχομαι ὅμως, ὅτι θὰ ἐκπληρώσω τὴν ἀποστολήν, τὴν ὁποῖαν εὐαρεστεῖσθε νὰ μοῦ ἀναθέσετε, μὲ ὅλον τὸν ζῆλον, μὲ ὅλην τὴν δραστηριότητα, μὲ ὅλην τὴν ἀφοσίωσιν, τὴν ὁποῖαν ἔχω. Ἄ ! δὲν ἤξευρετε, δὲν ἔμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, πόσον λογίζομαι σήμερον εὐτυχῆς, διότι σᾶς ὑπηρετῶ.

— Κύριε Γαβιρὼν, εἶπε ὁ κόμης μετὰ συγκινήσεως, εἴσθε πολὺ καλός.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἠλέκτρισάν πως τὸν ὑπάλληλον τοῦ κ. Σερπέν.

— Θὰ ἐπιτύχω, ναί, θὰ ἐπιτύχω, ἐπανέλαβε, θὰ βάλω ὅλα μου τὰ δυνατὰ, καὶ ὅταν ἀνακαλύθω τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκειται ἡ δεσποινὴς Χρυσουγὴ Δελώρμ, τί πρέπει νὰ κάμω ;

— Νὰ μὲ εἰδοποιήσης ἀμέσως.

— Ναί, ἐὰν ἔμπορῶ νὰ τὸ κάμω. Ἄλλ' ἐὰν ἐμποδισθῶ ἀπὸ ὁποιανδήποτε αἰτίαν ; Ἐνδέχεται, παραδείγματός χάριν, νὰ ἦμαι μακρὰν τῶν Παρισίων.

— Ἀλήθεια.

— Δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ ἤξευρῃ τὸ πρωῖ τί θὰ συμβῇ τὸ βράδυ. Καὶ βοηθούμενος ἀπὸ τὰς περιστάσεις, κατορθώσω καὶ ἐγὼ νὰ ἀρπαξῶ τὴν νέαν, διὰ νὰ τὴν φέρω εἰς τὴν μητέρα της, ἔχω τὴν ἀδειαν νὰ τόκαμω ;

— Βέβαια καὶ τὴν ἔχεις, κύριε Γαβιρὼν.

— Μὲ φθάνει αὐτό.

— Ἄ ! ἐὰν τὸ κάμης αὐτό, θὰ μοῦ κάμης ἐκδούλευσιν, τὴν ὁποῖαν δὲν δύναται κανεὶς νὰ πληρώσῃ παρὰ μὲ εὐγνωμοσύνην· θὰ λάβῃς ὅμως ἀνταμειβὴν ἀπὸ τὴν ὁποῖαν θὰ μείνης εὐχαριστημένος· σοῦ δίδω τὸν λόγον μου διὰ τοῦτο.

— Ἐξεύρω ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ὅτι ὁ κύριος Ρουσώ εἶναι γενναϊότατος.

— Κύριε Γαβιρὼν, ἡ κυρία Δελώρμ καὶ ἐγὼ ἀναθέτομεν εἰς σέ ὅλας μας τὰς ἐλπίδας. Ἐχεις ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα ;

— Ἄλλ' ἔχω χρήματα, ἀπεκρίθη ὁ ὑπάλληλος λαβὼν τὰ τραπέζικα γράμματα.

— Ἐὰν σοῦ λείψουν, μὴ φοβηθῆς διόλου νὰ ἐλθῃς νὰ μοῦ ζητήσης.

— Ναί, θὰ ἐλθω, ἐὰν λαβῶ ἀνάγκη.

— Εἶπον καὶ πρὸ ὀλίγου, κύριε Γαβιρὼν, ὅτι τὰ χρήματα εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν δὲν σημαίνουν τίποτε.

Ὁ ὑπάλληλος ἠγέρθη.

— Έχει ακόμη τίποτε άλλο να μου ειπή ο κύριος Ρουσώ; ήρώτησε.

— Όχι, νομίζω ότι δεν έλησμώνησα τίποτε σπουδαίων· έχεις όλες τας πληροφορίες τας οποίας ήμπορώ να δώσω.

— Τότε ήμπορώ να πηγαίνω;

— Ναι. Α! δεν ήμπορώ να επαναλάβω, κύριε Γαβριών: μη χάνης ούτε λεπτόν.

— Ο κύριος Ρουσώ ήμπορεί να βασισθή εις μέ, δεν θά προδώσω την έμπιστοσύνην του.

Και ο Γαβριών υποκλιθείς ευσεβάστως εξήλθε του γραφείου.

Ότε εύρέθη εν τη οδῳ, εξέτεινε τὸν λαιμόν, έρριψε περίξ αὐτοῦ ταχεία βλέμματα, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀνατεταμένην ἔχων, ἐφαίνετο ἐπισκοπῶν τὰ περίξ.

Βυθίσας κατόπιν τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια του ἐξηκολούθησε βαδίζων ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου:

— Παράδοξον, καθ' ὄλοκληρίαν κατὰ παράδοξον συμβαίνει, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. Διὰ τὸ κύριος κόμης Δελασέρ κρύπτεται εἰς τὸ βουλευτάρτον Ἄουσμαν μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Δελῶρμ και εἰς τὴν οδὸν Ροσέ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Πέτρου Ρουσώ, τὸ ὅποιον εἶχε λάβει καὶ πρὸ δεκαεξέτων; Ἄπὸ ὁκτώ ἡμέρας ζητῶ νὰ λύσω τὸ αἰνίγμα αὐτό, ἀλλὰ δὲν ήμπορῶ. Ἐνας ἑκατομμυριοῦχος, καὶ μάλιστα ἕνας κόμης, δὲν κρύπτεται τόσον εύκόλως, χωρὶς νὰ ἦναι ἠναγκασμένος νὰ τὸ κάμη. Βεβαίως κατὶ φοβερόν ὑπάρχει εἰς τὸ παρελθόν του. Τί ὅμως; Α! αὐτὸ δὲν ήμπορῶ νὰ μαντεύσω, βλέπω μόνον ὅτι κρύπτεται καὶ κρύπτει καὶ τὴν κόρην του, καὶ τὸ πρᾶγμα τὸ σπρώχνει εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ κάμη καὶ τὴν νέαν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ κυρία Δελῶρμ εἶναι μήτηρ της. Ναι, ναι, ὅλα αὐτὰ εἶναι πολὺ παράδοξα.

»Ὁ καυμένος ὁ πατέρας! μὲ ποῖαν συγκίνησιν ὠμιλοῦσε πρὸ ὀλίγου διὰ τὸ τέκνον του καὶ ποῖας προσπάθειας ἠναγκάσθη νὰ καταβάλλῃ διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὰ δάκρυα. τὰ ὅποια ἔβλεπε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του! Μεταξὺ τῶν πλουσιωτέρων ἀνθρώπων, μεταξὺ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ζηλεῖς κάνεις, τόσον πολλοὶ ὑπάρχουν δυστυχεῖς, καὶ τέτοιος εἶναι καὶ ὁ κόμης Δελασέρ, μάλιστα δυστυχέστερος ἴσως, ἀφ' ὅτι ήμπορεῖ νὰ ὑποθήσῃ τις... Ἐσκεπτόμην νὰ τοῦ εἶπω: Ἄλλα, κλαύσατε λοιπόν, ἔάν τὰ δάκρυα ήμποροῦν νὰ σὰς ἀνακουφίσουν· μὴ στενοχωρηθῆτε ἐμπρὸς μου, ήξέρω ὅτι εἴσατε ὁ κύριος κόμης Δελασέρ καὶ ὅτι ἡ δεσποινὴς Χρυσουγὴ εἶναι κόρη σας· ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαμα, καὶ δὲν ἔκαμα ἄσχημα, διότι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ φανερώνωμεν ὅτι ήξέυρομεν παραπολλά.

»Πραγματικῶς ἐγήρασε πολὺ, ἂν καὶ διατηρεῖ δυνάμιν καὶ δραστηριότητα ὄχι συνήθη. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο εὐτυχής, εἶναι καμωμένος διὰ νὰ ζήσῃ περισσώτερον ἀπὸ ἑκατὸν ἔτη... Ἐάν δὲν τὸν ἔβλεπα ἄλλην ὄψαν, θά εἰδίσταζα νὰ τὸν ἀναγνωρίσω καὶ ὅμως ἔχει φυσιογνωμίαν καὶ βλέμμα, ἀλλὰ πρὸ παντῶν βλέμμα, τὰ ὅποια μένουν βαθεῖα εἰς τὴν μνήμην μου. Ἄλλὰ τὸ ἴδιο μὲ κάμνει, ἥλλαξε πολὺ.

»Ὅταν πρὸ δεκαεξέτην ἀνεχώρησεν ἀπὸ τοὺς Παρισίους, ἑκατοικοῦσεν εἰς ἄσχημον

δωμάτιον, εἰς τὸ ὅποιον μὲ ἐδέχθη· εἶχεν ἀφῆσει—καὶ αὐτὸ τὸ ἔμαθα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας—τὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρόν του ἐπὶ τῆς οδοῦ Βερρί, τὸ ὅποιον ἐπωλήθη ὀλίγον ἄργότερα. Ποῦ λοιπὸν ἦσαν τότε ἡ κόμησσα Δελασέρ καὶ ἡ μικρὰ του κόρη; Διὰ τὸ κόμης ὑπῆγεν εἰς Μεντόν διὰ νὰ ζητήσῃ τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ;»

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ μονολόγου του, ὁ Γαβριών αἴφνης ἔστη.

— Διάβολε, διάβολε, ὑπέλαβεν ἐγείρας τοὺς ὤμους, νομίζω ὅτι ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ. Ναι, ναι, αὐτὸ θά εἶναι, ἡ ἔκλεψαν δηλαδὴ τὴν κόμησσαν ἢ ἀνεχώρησε μὲ τὴν κόρην της... μὰ τὴν ἀλήθειαν, αὐτὴ εἶναι ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος, αὐτὸ εἶναι ὅλον τὸ μυστήριον. Πάντοτε αἱ γυναῖκες εἶναι αἱ ἴδιαι... ἄμα ταῖς κεντῆσει ὁ διάβολος, ἐχάθηκε ἡ ἀρετὴ των! Κάμνου ἀνοησίας, καὶ διὰ ποῖον; Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ μηδενικά, διότι ὁ ὠρχίος ὑποκόμης δὲν ἦτο ποτὲ ἄλλο τίποτε παρ' ὅτι εἶναι σήμερον, δηλαδὴ εἶναι σωστός ἄνθρωπος τοῦ σχολικοῦ καὶ τοῦ παλουκοῦ. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ὀλοφάνερα, ὁ κόμης κατάρθωσε νὰ εὕρῃ τὸν ἐραστὴν τῆς γυναικὸς του πιθανῶς νὰ ἐμονομάχησε μαζὶ του, καὶ ἔπειτα, ἐπειδὴ ὁ κόμης δὲν ἤθελε πλέον διὰ γυναικᾶ του ἐκείνην ἡ ὅποια ἔφυγε μὲ ἄλλον, περιωρίσθη νὰ πάρῃ μόνον τὴν κόρην του καὶ ἰδοὺ διὰ τὴν ἥλλαξε τὸ ὄνομά του. Βέβαια, ὑπάρχουν πολλὰ πράγματα εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, τὰ ὅποια οὔτε ἐννοῶ οὔτε ήμπορῶ νὰ ἐξηγήσω, ἀλλὰ τέλος πάντων... καὶ ἔπειτα δὲν ἔχω καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἐρευνήσω τὰ μυστικά του κόμητος Δελασέρ, καὶ ἔάν τολμῶ νὰ ἐξετάσω κάπως τὰ τῆς ζωῆς του, αὐτὸ κάμνω διὰ τὴν ἰδίαν μου εὐχαρίστησιν καὶ διότι ἐνδίαφέρομαι δι' αὐτόν. Μοῦ ἀρέσει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, συμπαθῶ, τὸν ἀγαπῶ τέλος. Συμβαίνει αὐτὸ ἄρα γε, διότι αὐτὸς μὲν εἶναι δυστυχὴς καὶ ὁ ὑποκόμης ἀντιπαθητικός; ἴσως. Α! δὲν ἔλεγα πρὸ ὀλίγου ψεύματα, ὅταν τὸν ἐβεβαίωνα ὅτι ήμπορεῖ νὰ βασισθῇ εἰς τὴν ἀφοσιώσιν μου. Μοῦ ὑπεσχέθη ἀνταμοιβὴν, λοιπὸν αὐτὸ ἀρκεῖ δι' αὐτόν θά εἰργαζόμην καὶ διὰ τὸ τίποτε.

»Καὶ ἡ κόμησσα; τί ἀπέγεινεν ἄρα γε ἡ δυστυχὴς αὕτη γυναῖκα; Γνωρίζω τὸν ὑποκόμητα ὕστερ ἀπὸ ἕνα χρόνον, ἀπ' ὀλίγους μῆνας ἴσως, θά τὴν ἐβαρέθηκε καὶ θά τὴν ἀφῆκεν ἀνάνδρος· ἔτσι τελειώνουν πάντοτε αὐταὶ αἱ ἱστορίαι. Καὶ ἔπειτα λέγομεν ὅτι αἱ γυναῖκες εἶναι πάντοτε διαθεμέναι νὰ πιστεύουν ὅτι θ' ἀγαπῶνται αἰωνίως! Ἄν ἐλάβανον ὀλίγον κόπον νὰ σκεφθῶν τί τὰς περιμένει κατόπιν, δὲν θά ὑπῆρχον τόσοι ἄνδρες... δυστυχεῖς... Καὶ ναι μὲν μία κόμησσα εἶναι ὅπως καθεμιά ἄλλη γυναῖκα, ἀλλ' ἀδιαφορον, τὸ πρᾶγμα εἶναι σκληρόν. Δὲν θά ήμπορέσει νὰ τὸ ἀνεχθῇ αὐτὸ ἡ δυστυχὴς γυναῖκα, θά ἀπέθανε, ἡ καυμένη! Πρὸ δεκαεξέτην ἐπρόκειτο περὶ τῆς μητρός, σήμερον ὅμως πρόκειται περὶ τῆς κόρης. Ἐξάπαντος ὁ κόμης Δελασέρ εἶναι ἀτυχὴς ἄνθρωπος· ἐγεννήθη εἰς ἄσχημον ἀστέρα.

»Τώρα ἂς ἐξετάσωμεν τὰ πράγματα καὶ

ἂς προσπαθήσωμεν νὰ ἰδοῦμεν τί ἔχω νὰ κάμω.

»Εἶναι φανερόν ὅτι ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν δὲν ήξέρει ὅτι ἡ Χρυσουγὴ Δελῶρμ εἶναι κόρη τοῦ κόμητος Δελασέρ. Ἠγάπησε τὴν Χρυσουγὴν, τὴν ὅποιαν θεωρεῖ βεβαίως μετρίως τάξεως καὶ δὲν θέλει νὰ τὴν νυμφευθῇ καὶ θά εἶπε μὲ τὸν ἑαυτόν του, ὅπως οἱ παλαιοὶ μαρκήσιοι: «Μπα, τὴν κάμνω παλλακίδα μου!» Καὶ τώρα, εἰτε ἔστερξεν ἡ νέα, εἰτε ὄχι, τὴν ἤρπασε, καὶ εἶναι πιθανόν ὅτι αὐτὴν τὴν ὄραν... Οἱ σημερινοὶ μαρκήσιοι δὲν εἶναι ὀλίγον φοβερώτεροι ἀπὸ τοὺς παλαιούς· ἀλλὰ γιὰ νὰ δοῦμεν, αὐτὸς ἄρα γε ὁ νέος μαρκήσιος Βερβεῖν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ἀνανδρός, ὁ ὁποῖος ήξέρει τί σημαίνει τιμὴ, αὐτὸς ἔστοχάσθη νὰ κλέψῃ τὴν κόρην».

Ὁ Γαβριών ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπὶ στιγμὴν ἔμεινε σύννοος.

— Κόβω τὸ κεφάλι μου, ἐπανέλαβεν ἐξηκολουθῶν κατὰ διάνοιαν τὸν μονολόγον του, ὅτι ὁ Σανζάκ ἔβαλε τὸν δάκτυλόν του εἰς αὐτὴν τὴν ἀχρεῖαν ὑπόθεσιν. Βέβαια διὰ τὸ τίποτε δὲν μοῦ ἐζήτησε πληροφορίας διὰ τὸν κύριον Δελῶρμ καὶ τὴν δεσποινίδα, ἀπὸ ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν ἀκόμη ἐνόησα πολὺ καλὰ ὅτι ἐσκεπτετο κατὶ κακόν. Διὰ τὴν; Αἶ, διότι μισεῖ τὸν κόμητα Δελασέρ, τὸν ὅποιον μὲ ἔβαλε νὰ ἀναζητήσω παντοῦ ἐπὶ τόσους μῆνας. Θέλει νὰ τὸν ἐκδικηθῇ! καὶ ἡ ἐκδίκησις αὕτη εἶναι ἀθλίου ἀνθρώπου· ἀλλ' ἕνας ἀχρεῖος γίνεται εύκόλως μοχθηρότατος. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὴν ἐκδίκησιν αὕτην ἐμελέτησε πρὸ πολλοῦ· ὁ ὑποκόμης ὤθησε τὸν μαρκήσιον καὶ τὸν μετχειρίζεται ὡς ὄργανόν του. Α! τὸν ληστήν, ἀπέφυγε νὰ εἶπῃ εἰς τὸν φίλον του ὅτι ἡ Χρυσουγὴ εἶναι κόρη τοῦ κόμητος Δελασέρ.

»Πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ὅτι δὲν στερεῖται ἐπιτηδειότητος ὁ Σανζάκ· προσβάλλει τὸν ἐχθρόν του καὶ ἐκδικεῖται προφυλασσόμενος ὅπισθεν ἄλλων, καὶ τοιουτοτρόπως ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ, αὐτὸς ήμπορεῖ νὰ εἶπῃ: «Δὲν ήξέρω τίποτε ἀπὸ αὐτὰ, τίποτε δὲν ἔκαμα, καὶ εἶμαι ἄσπρος ὡς τὸ χιόνι...» Αἶ, στάσου, ὑποκόμη, ὁ Γαβριών εἶναι ἐδῶ καὶ θά ἔχῃ καὶ ἐπάνω σου τὸ μάτι του. Θά ἰδοῦμεν, θά ἰδοῦμεν».

Καὶ σκεφθεὶς ἐπ' ὀλίγον ἐξηκολούθησε:

— Δὲν ἔχω νὰ φροντίσω διὰ τὸν κύριον Δελῶρμ, ὑπάρχει ὅμως ἡ παιδαγωγός. Μία παιδαγωγός, τὴν ὅποιαν ἀποβάλλουν, τὴν ὅποιαν διώχνουν—διότι πολὺ καλὰ ἐδιώχθη—δὲν σημαίνει τίποτε καλόν. Ὁ κύριος Δελασέρ δὲν μοῦ εἶπε ποσῶς, διὰ τὴν ἠναγκάσθη νὰ τὴν ἀποβάλλῃ. Ἄλλὰ θ' ἀνεκάλυψε κατὶ σωχρόν. Τίποτε δὲν ἀποδεικνύει ὅτι αὕτη ἡ κυρία Δουρανδου δὲν εἶναι ἐπίσης συνένοχος. Μία παιδαγωγός, δηλαδὴ μία πτωχὴ γυναῖκα, ὀνειρεύεται πάντοτε καλλιτέραν τύχην, ὠραῖα φορέματα, κοσμήματα καὶ λοιπα. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι, χάριν τῶν χρημάτων, εἶναι ἱκανοὶ τὰ πάντα νὰ πράξουν καὶ κύριος εἶδε πόσους εἶδα καὶ πόσους ἐγνωρίσα τοιοῦτους ἀνθρώπους.

»Προφανῶς ἐνδέχεται νὰ ἀπατώμαι, ἀλλ' ὡς πρὸς αὐτὸ ἐπιτρέπονται πάντα· ζητῶ νὰ εὕρω τὴν ἀλήθειαν. Ἀκόμη μία γυναῖκα,

τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει παραπολὺ νὰ λογαριαζῶ. Κατοικεῖ εἰς Βατινιόλ. κατὰ τὴν ὁδὸν Λαβύ, κ' ἔπειτα ἐφρόντισα νὰ λάβω τὴν διεύθυνσίν της εἰς τὸ σημειωματάρειόν μου. Ἴσως δὲν θὰ ἦναι ἀσχημον νὰ τῆς κάμω μίαν ἐπίσκεψιν, θὰ ἐξετάσω καὶ θὰ ἴδω ἐν τούτοις πρέπει νὰ μάθω ἐὰν ὁ μαρκήσιος θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τοὺς Παρισίους μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἢ ἐὰν, ὅπως ἄλλοτε ὁ ὑποκόμης, θὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν θαλαμηπόλον του νὰ τοῦ στείλῃ ὅσα πράγματα χρειάζεσθαι. Ἄ! πολὺ νόστιμον θὰ ἦτο νὰ ἐπιτύχω μὲ τὸ αὐτὸ μέσον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπέτυχα καὶ ἄλλοτε. Καὶ πραγματικῶς, διατὶ ταχὰ ὄχι; Μήπως δὲν εἶναι ὁ ὑποκόμης, ὁ ὁποῖος ἐμαγεύρεσε ὅλα αὐτὰ; Ὅσον καὶ ἂν φαίνεται ἐπιτήδειος, δὲν πιστεύω ὅτι γνωρίζει αὐτὸς ὅλαις ταῖς πονηραῖς.

Ὁ Γαβριὼν ἀρρίκτο ἀσυναίσθητως εἰς τὸ βουλευθάρτον Ἀουσμαν.

Ἀνέτεινε καὶ ἐκεῖ τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπεσκόπησε τὰ πέραξ, ὡς εἶχε πράξει καὶ ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ κόμητος Δελασέρ.

Εἶτα, παρατηρήσας τὸ ὡρολόγιόν του,

— Καλά, ἐψιθύρισε, ἔχω ἀκόμη καιρὸν.

"Ἄς ὑπάγω νὰ ἐξετάσω τὸν ἀμαξηλάτην τῆς κυρίας Δελώρμ.

Καὶ παύων τὰς σκέψεις του ὤδευσεν ταχέως πρὸς τὴν οἰκίαν, τὴν θύραν τῆς ὁποίας ἐφύλαττεν ὁ μπάρμα Χαμιονόνης.

Η'

Ἐν τῷ περιβάλλει τῆς Ἰριδῆς.

Καθὰ ἤδη ἀφηγήθημεν, οἱ δύο κακοῦργοι, οἵτινες μετὰ τηλικαύτης ταχύτητος ἀπήγαγον τὴν Χρυσουγὴν, ἐξῆλθον τῶν Παρισίων διὰ τῆς πύλης Κλιναγκοῦρ.

Τῶν ἵππων βιαζόμενων ταχέως, ἡ ἀμαξία καὶ ἡ παρακολουθοῦσα αὐτὸ ἐκ τοῦ πλησίον ἐτέρα ἀμαξία, ἀφίκοντο συντόμως εἰς τὴν ὁδόν.

Ὀλίγον μακρὰν τοῦ Ἐπιναί ὁ ἵππος τῆς ἀμαξίας ἐμετρίασε τὸ βᾶδισμά του, προφανῶς διὰ νὰ προχωρήσῃ πολὺ καὶ ἀφήσῃ μακρὰν του τὴν ἐτέραν ἀμαξίαν, ἧτις ἔστιν ἐν μέσῳ τῆς ὁδοῦ.

Παρευθὺς ἀνὴρ ἀναμένων ἐκεῖ, ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἀμαξίαν τοῦ Κολίβρη, ἠνείκε τὴν θυρίδα αὐτῆς καὶ χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν ἔλαβε θέσιν ἐν αὐτῇ, ἀμέσως δὲ μετὰ ταῦτα οἱ δύο ἵπποι ἀνεχώρησαν ταχέως.

Εἶχεν ἤδη νυκτώσει ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ, ἀσέληνος καὶ ἄναστρος, καθισταμένη ζοφερώτερα ὑπὸ τῆς πυκνῆς ὁμίχλης.

Οἱ δύο φανοὶ ἀναφθέντες ἐφώτιζον ἀμυδρῶς τὸ ἔνδον τῆς ἀμαξίας.

Ἡ Χρυσουγὴ περισυμμαζευμένη ἐν γωνία, τὴν κεφαλὴν κλίνουσα ἐπὶ τῶν ὤμων εἶχεν ἡμικλείστους τοὺς ὀφθαλμοὺς· ἐθαυκκαλίετο ὑπὸ ἡδέως ὀνείρου, ὅπερ ἀπὸ πολλοῦ ἀρξάμενον, ἐπανελαμβάνετο συχνάκις καὶ δὲν ἐτελείετο ποτε· ἐφανταζέτο βεβαίως περὶ ἐκαυτῆς ὁμίλον ἐρασιμίων προσώπων, διότι κατὰ πάσαν στιγμὴν μειδιάμα ἀνεκφράστου γλυκύτητος διέστελλε τὰ χεῖλη αὐτῆς.

Συχνότατα, ὁσάκις ἡ Χρυσουγὴ εὐρίσκειτο μόνη, παρεδίδοτο εἰς τοιαύτας σκέ-

ψεις κατ' ὄναρ, ἀφόβως δὲ ἀνεγείρουσα γωνίαν τοῦ πέπλου τοῦ κρύπτοντος τὴν τύχην της, εἰσέδουε διὰ τῆς φαντασίας εἰς ἀγνωστον, μυστηριώδες καὶ ἐπιφρόνον μέλλον, ἐξήταζεν αὐτὸ, ἀλλὰ τὸ μέλλον τοῦτο, αἶε ποτε πλήρες ὥραιων ὑποσχέσεων εἰς τοὺς νέους καὶ εἰς τὰς νεανίδας, τῇ ἀπέκρυπτε τὰς μέριμνας, τὰς πικρίας, τὰς θλίψεις καὶ τὰς ἀπογοητεύσεις τῆς ζωῆς, δεικνύον μόνον τὴν εὐδαιμονίαν περιεστοιχισμένην ὑπὸ πασῶν τῶν χαρμονῶν, ἧς ὠνευρεῦθη ἡ ἐπεθύμησεν.

Ἡ Χρυσουγὴ πλήν τοῦ ὄσους τῆς Βουλόνης, τῶν Ἑλυσίων Πεδίων, εἶθα ἐξήρηγετο χάριν περιπατου, καὶ τῶν κυριωτέρων βουλευθάρτων, γινώσκοντες ὅτι δὲν ἐγνώριζε τοὺς Παρισίους.

"Ἄπαξ μόνον μετέβη εἰς Βατινιόλ.

Καὶ ἴσως μὲν εἶδε ποτε τὸ σχέδιον τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν θὰ ἠδύνατο βεβαίως νὰ εἶπῃ, ἐὰν αἱ Βατινιόλ ἐκείνο νοτιῶς ἢ βορειῶς τῶν Παρισίων, ἔτι δ' ὀλιγώτερον πόση ἢ ἀπὸ τοῦ βουλευθάρτου Ἀουσμαν μέχρι τῆς ὁδοῦ Λαβύ ἀπόστασις.

Ἡ ἀμαξία ἐβιάδιζεν ἀπὸ τριῶν περίπου τετάρτων τῆς ὥρας, χωρὶς ἡ νεανὶς νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν παραμικρὰν ἐκπληξίν διὰ τὸ μῆκος τῆς πορείας· ἀλλ' οὐδὲ ἐνόησε τὸν παρελθόντα χρόνον· καθόσον ἄλλως οὐδὲ παρετήρησε τὴν ὥραν ἐν τῷ μικρῷ καὶ βχυρτίμῳ ὡρολογίῳ της, ὅπερ τελευταίως ἔλαβε παρὰ τοῦ πατρὸς της ὡς δῶρον.

Αἰφνης ἡ ἀμαξία ἐκινήθη ἀσυνήθως προσκρούσασά που, ἀνακίρηταισα δὲ ἡ Χρυσουγὴ ἠνείκε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἠγέρθη.

— Ἄλλὰ δὲν ἐφθάσαμεν, ἐψιθύρισε, νομίζω ὅτι ἀργοῦμεν πολὺ· ἐνύκτωσε καὶ ἡ ἀνησυχία ἢ μητέρα.

Καὶ παρατηρήσασα διὰ τῆς ὑάλου τῆς θυρίδος,

— Παράδοξον, ὑπέλαθεν, οὔτε οἰκίας βλέπω οὔτε φῶς.

Καὶ προτείνας τὴν κεφαλὴν ἐκόλλησε τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῆς ὑάλου καὶ παρετήρησε.

Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της ἐπαρουσιάζοντο μεγάλαι σκιαί, αἵτινες ἐφάνοντο τρέχουσαι ἢ μὴ κατόπιν τῆς ἄλλης.

Αἱ μαῦραι αὐταὶ σκιαί, εἰς τὰς ὁποίας τὸ φέγγος τῶν φανῶν εἶδε σχῆμα καὶ θέαν φαντασιωδῆ, ἐφάνοντο ὡς φάσματα ἢ ὡς φοβεροὶ γίγαντες· μολοντί δὲ ἡ Χρυσουγὴ δὲν ἦτο δειλή, ἀκουσίως μολαταῦτα ἀνερίγησεν.

— ὦ! ὑπέλαθε, στραφεῖσα πρὸς τὴν ἐτέραν θυρίδα.

Ἡ αὐτὴ ὀπτικὴ ἀπάτη· ἀριστερᾷ καὶ δεξιᾷ τὰ αὐτὰ φάσματα, οἱ αὐτοὶ φοβεροὶ γίγαντες ἔτρεχον κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ διὰ τῶν ἀγρῶν.

Ἡ Χρυσουγὴ, μηδὲν στοχασθεῖσα ὅτι πᾶσαι αἱ μεγάλαι ἐκεῖναι σκιαὶ τῶν ἀλλοκότων σχημάτων, αἱ ὁποῖαι ἐφάνοντο διωκόμεναι μετὰ λύσσης καὶ μανίας, ἦσαν δένδρα, ἠθάθησεν παράδοξον ῥίγος, πρόδρομον τρόμου, προξενουμένου ὑπὸ τῆς προσεγγίσεως κινδύνου, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζε.

— ὦ! ἀλλὰ ποῦ εἶμεθα λοιπόν! εἶπε δειλῶς.

Καὶ κτυπήσασα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς ἐμπροσθίου πλευρᾶς τῆς ἀμαξίας ἐφώνησε:

— Λουδοβίκε, Λουδοβίκε!

Ὁ Λουδοβίκος ὅμως ἐρρογγάξε τότε ἐν τῷ ὄμματι τοῦ οἰνοπωλείου, ὁ δὲ ἄθλιος ἐκεῖνος, ὅστις ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἀμαξίας, ἀπέφυγε ν' ἀποκριθῇ.

Ἐπειδὴ ἡ Χρυσουγὴ δὲν ἐλάμβανεν ἀπάντησιν, ἐνόμιζε δὲ ὅτι ὁ ἀμαξηλάτης δὲν ἤκουεν, ἐκτύπησεν ἐκ νέου τὴν χεῖρα καὶ ἐφώνησεν ἰσχυρότερον:

— Λουδοβίκε, Λουδοβίκε!

Καὶ πάλιν οὐδεμίαν ἐδόθη ἀπόκρισιν.

— Ἄλλ' ἀπεκοιμήθη λοιπόν; ἐψιθύρισε.

Καὶ διὰ τῶν πυγμῶν ἤρχισε πάλιν νὰ κτυπᾷ ἰσχυρότερον.

— Λουδοβίκε, Λουδοβίκε! ἀνέκραξε μετὰ διατόρου φωνῆς.

Ἡ αὐτὴ ἐπεκράτησε σιωπῆ.

— Λουδοβίκε, στασου, σοῦ λέγω, στάσου, σὲ διατασσῶ!

Ὁ Λόρου ἀντὶ νὰ ὑπακούσῃ, νομίζων ὅτι ὁ ἵππος του δὲν ἐβιάδιζεν ἀρκούντως ταχέως, ἐμαστίγωσεν αὐτόν, ἡ δὲ ἀμαξία ἐχώρει μετὰ τεραστίας ταχύτητος.

Αἴφνης ὁ τρόμος τῆς Χρυσουγῆς μετεβλήθη εἰς ἀνησυχίαν· ὡχρίασε λίαν καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ· εἰς μάτην ἐπεκαλεῖτο τὸ λογικόν της καὶ προσεπάθει νὰ καθυπατάσῃ, παντοσείδεις περιεστοιχιζον αὐτὴν φόβοι· διότι ἦτο τέλος πάντων πεπεισμένη ὅτι δὲν εὐρίσκειτο πλέον ἐν Παρισίους καὶ ὅτι, ἀφ' ὅτου ἀπῆλθεν ἀπὸ τῆς παιδαγωγῆς της, τετραπλάσιος ἢ πενταπλάσιος παρηλλήθη χρόνος, ἢ ὅσος ἀπῆταιτο ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς τὸ βουλευθάρτον Ἀουσμαν.

Διατὶ ὅμως ὁ Λουδοβίκος ἐξῆλθε τῶν Παρισίων:

Διατὶ ἡ ἀνόητος αὐτὴ εἰς τὰ σκοτὴ ἐκδρομὴ εἰς ὄρονον ἀγνωστον εἰς αὐτὴν;

Τὸν ἔκραξεν αὐτὴ, διατὶ ὅμως δὲν τῇ ἀπεκριθῆ;

Ποῦ λοιπόν ἤθελε νὰ τὴν ὀδηγήσῃ;

Ταῦτα τὰ ἐρωτήματα καὶ ἄλλα ἐτὶ προέβαλλεν ἐαυτῇ, χωρὶς εἰς οὐδὲν νὰ δύναται ν' ἀποκριθῇ· διότι δὲν ἐνόει τίποτε.

— ὦ! τί σημαίνει αὐτό; ἀνέκραξεν ἀναρριγητάσα· ὦ! φοβοῦμαι, φοβοῦμαι.

Ὁ τρόμος τῆς Χρυσουγῆς προήρχετο ἐξ ὀρμευμύτου, καὶ μόνον προησθανετο κινδύνον τινα.

Ἐπειδὴ ἀνετράφη ἐν τῷ θαυμασμῷ παντός, ὅτι ὡραῖον καὶ ὅτι μέγα, ἐγνώριζε δὲ μόνον τὸ καλόν, μόνον τὸ εὐγενές, μόνον τὸ ὑψηλόν, οὐδέποτε τῇ ἐπήρχετο κατὰ νοῦν ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ἐγένετο θῦμα ἐπιβουλῆς.

Καὶ ἐγίνωσκε μὲν ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν τῷ κόσμῳ μοχθηροὶ κακοῦργοι, ἀλλ' οὐδεμίαν εἶχεν ἰδέαν τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον δύναται οὔτοι νὰ πράξωσιν.

Ἐν τούτοις, ἀφοῦ ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον, ἡ μάλλον εἰπεῖν, ἀφοῦ προσεπαθήσε νὰ σκεφθῇ, ἤρχισε νὰ κρούῃ τὸ φάτωνμα τῆς ἀμαξίας καὶ νὰ φωνάζῃ καὶ πάλιν, ζητοῦσα νὰ λάβῃ οἰανδῆποτε ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν ἀμαξηλάτην.

Ἄλλ' εἰς μάτην ἐφώναξε καὶ ἐκτύπη τὴν χεῖρα, διότι ὁ ἄθλιος ἀμαξηλάτης, ὅστις ὑ-

πήκουεν εἰς δεδομένον σύνθημα, ἔμεινεν ἄφρωνος.

Τότε ἡ Χρυσαιγὴ ἐσκέφθη νὰ ὀρμήσῃ ἐκτὸς τῆς ἀμάξης, καὶ ἐζήτησε ν' ἀνοίξῃ τὴν θυρίδα.

Ἄλλ' ἦτο ἀδύνατον, διότι ἐξῶθεν μόνον ἤνοιγεν οὐδὲ τὸ ὑαλοπαράθυρον κατώρθου νὰ καταβιβάσῃ διὰ τῶν μικρῶν, λεπτῶν καὶ ἀνεπιτηδείων αὐτῆς χειρῶν.

Ἄλλως τε καὶ τοῦτο ἂν ἐπραττε, τί θὰ κατώρθου ;

Ἡ νύξ ἀπέβαινεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ζοφερά, καὶ δυστυχῶς ἡ ὁδὸς ἦτο πάντῃ ἔρημος.

Ἀναμφιβόλως, ἐὰν οἱ κακοῦργοι εἶχον νὰ φοβηθῶσι μὴ ἀκουσθῶσιν αἱ κραυγαὶ αὐτῆς, θὰ ἐλάμβανον βεβαίως βίαια μέτρα, ὅπως καταδικάσωσιν αὐτὴν εἰς σιωπὴν.

Ἐπὶ τέλους καταπεπονημένη καὶ καταπεφοβισμένη ἔπαυσε νὰ ζητῇ βοήθειαν ταρσασομένη δὲ ὑπὸ σπασμώδους τρόμου, καὶ αἰσθανομένη συνεχῶς ρίγος κατέχον πάντα αὐτῆς τὰ μέλη κατέπεσεν ἐντὸς τῆς ἀμάξης καὶ ἤρχισε νὰ χύνη θερμὰ δάκρυα.

Παρήλθεν εἰσέτι ἡμίσεια ὥρα, καθ' ἣν οἱ ἵπποι ἔβαινον καλπάζοντες πάντοτε.

Τέλος αἱ δύο ἀμάξαι ἐσταθῆσαν ταυτοχρόνως ἐμπροσθεν τῆς κατωμένης κιγκλίδος τοῦ περιβόλου, ἀρχαίου ἐντευκτηρίου τῶν κυνηγῶν, ἐνθα ὠδηγήσαμεν ἡδὴ τὸν ἀναγνώστην.

Ὁ ἀνὴρ, ὅστις ἐπέβη τῆς ἀμάξης τοῦ Κολίβρης μεταξύ Ἐπιναί καὶ Ἀγγέν, ἐπήδησεν ἐκτὸς αὐτῆς καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν περιβόλον διὰ τῆς μικρᾶς θύρας ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὰς κιγκλίδας, ἐπὶ τοῦ κλείθρου τῶν ὁποίων εὔρε τὴν κλεῖδα.

Τότε ἡ ἀμάξα εἰσῆλθεν εἰς τὸν περιβόλον, χωρήσασα δὲ ἡρέμα εἰς παλαιὸν διαδρόμον σχηματίζοντα ἡμικύκλιον ἐφθασε μετ' οὐ πολὺ ἐμπροσθεν τῆς κατοικίας, ἧς ἐφωτίζοντο δύο παραθύρα ἐν ἰσογείῳ πατώματι.

Προφανῶς οἱ φύλακες τοῦ μέρους ἤκουσαν ἐρχομένην τὴν ἀμάξαν, διότι ἄνευ ἄλλης τινὸς εἰδοποιήσεως ἡ θύρα τῆς οἰκίας ἀνεψίγη, καὶ ἀνὴρ ἐνεφανίσθη κρατῶν ἀνημμένον φανόν.

Τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον ἀνεγνώρισαν βεβαίως οἱ ἀναγνώσται ὅτι ἦτο ὁ ὑποκόμης Σανζάκ, προϋχώρησε πρὸς τὸν φανοφόρον καὶ τῷ εἶπε χαμηλοφώνως :

— Βλέπω ὅτι ἐπεριμείνατε.

— Περιμένομεν ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας.

— Ποῦ εἶναι ἡ δίκη σου ;

— Ἐδῶ εἶναι.

— Τί κάμνεις ;

— Ἀνοίγει τὴν θύρα τοῦ μικροῦ πύργου.

— Ποῖαν ;

— Νά, ἐκείνην ὅπου εἶναι ἐπάνω καὶ αἱ δύο θύραι ἀνοίγουν μὲ μηχανισμόν, ὁ ὁποῖος εἶναι κρυμμένος μέσα εἰς τὸν τοῖχον, ἀλλὰ οὔτε ἡ γυναῖκά μου οὔτε ἐγώ, ἡξέυρομεν νὰ ἀνοίξωμεν τὴν κάτω θύραν, διότι σεῖς μᾶς εἰδείξατε τὸ μυστικὸν μόνον τῆς μιᾶς.

— Ἀλήθεια, καὶ τὸ ἔκαμα, διότι εἶχα τὸν λόγον μου καὶ ἐγώ δὲν γνωρίζω τὸν μηχανισμόν της. Ἐκαμεν ἡ γυναῖκά σου ὅ,τι τῆς εἶπα ;

— Ναί.

— Τότε εἶναι ἔτοιμο τὸ κλουβὶ διὰ νὰ βάλωμε τὸ πουλί ;

— Μάλιστα! τὸ κλουβὶ ἐκτὸς ποῦ εἶναι σκοτεινὸ καὶ μικρὸ, εἶναι πολὺ καλὸ.

— Ἡξέυρω τὸ μέρος καὶ ἔχω τὸν σκοπὸν μου, διατὶ τὸ ἐπροτίμησα.

Κατὰ τὸν βραχὺν καὶ ταχὺν τοῦτον διάγον ὁ Κολίβρης, ἀφείδεν τὸν ἵππον καὶ τὴν ἀμαξάν του ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ περιβόλου, ἐπορεύθη πρὸς τὸν Λόρυ, ὅστις καταβάς τῆς ἀμαξῆς του ἐπερίμενε τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου αὐτοῦ.

Αὐτὸς δὲ ἔκαμε νεῦμα καὶ μετὰ περισκέψεως, καθόσον δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἴδῃ ποσῶς ἡ νεῆνις, ἐγένετο ἄφαντος ἐν τῇ σκιᾷ.

Τότε ὁ Λόρυ ἤνοιξε τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης.

Ἡ Χρυσαιγὴ ἀνένηψε παρευθὺς ἀπὸ τῆς ἀρκῆς, εἰς ἣν ἦτο βεβουθισμένη καὶ ἀνατιναχθεῖσα ἀνηγέρθη ἐντρομος.

Τὸ βλέμμα της ἔπεσεν ἐπὶ τῶν δύο ἀνδρῶν, οἵτινες ἴσταντο πρὸ τῆς θυρίδος καὶ εἰς τὸ φῶς τοῦ φανοῦ διέκρινε δύο πρόσωπα πάντῃ ἀγνωστὰ εἰς αὐτήν.

Ἐβαλε πεπνιγμένην καὶ μέγαν προδιδοῦσαν τρόμον κραυγὴν, καὶ ἔπεσεν αὐθις ἐντὸς τῆς ἀμάξης.

Προκύψας ὁ Λόρυ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς,

— Λαιπὸν, δεσποινίς, εἶπε, μετὰ τῆς τραχείας αὐτοῦ φωνῆς, ἐφθασαμεν καὶ ἐπειδὴ δὲν θέλετε, ὡς ὑποθέτω, νὰ περᾶσετε τὴν νύκτα σας μέσα εἰς τὸ ἀμάξι, λαβετε τὸ κόπον νὰ ἔγῃτε.

Ἡ Χρυσαιγὴ συσπειρωθεῖσα προσεκολλήθη ἐντὸς τῆς ἀμάξης.

Ἡ ἀτυχῆς κόρη ἔτρεμεν εἰς ἄκρον, καὶ μόνον τῶν ὀδόντων αὐτῆς ὁ τριγμὸς ἠκούετο.

— Πρέπει νὰ τὴν βγάλωμεν ἔξω μὲ τὴν βίαν, εἶπεν ὁ Κολίβρης.

— Βλέπω ὅτι ἐκεῖ θὰ καταντήσωμεν, ἀπεκρίθη ὁ Λόρυ.

— Οἱ δύο μάς θὰ μπορέσωμεν πολὺ καλά.

Ὁ Λόρυ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀμάξαν καὶ δραξάμενος τῆς νεανίδος ἀπὸ τοῦ βραχιόνος, ἀπέσπασεν αὐτὴν καὶ τὴν ὤθησε μετὰ βίας καὶ δυνάμει, αἵτινες ἐδιπλασίαζον τὸν τρόπον της.

Ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Λόρυ ἠκούσθη βλασφημία.

— Ἀφήτέ με, ἀφήτέ με! εἶπεν ἡ Χρυσαιγὴ τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ; Δὲν σὰς γνωρίζω ποῖο εἶσθε.

— Ὅα σὰς τὸ ποῦν αὐτὸ ἀργότερα.

— Εἰσθε δύο ἄθλιοι.

— Ὅ,τι θέλεις εἰμῆθα, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠμπορεῖς νὰ μείνης ἐδῶ, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡμεῖς, θέλεις καὶ δὲν θέλεις θὰ σὲ φέρωμεν εἰς μέρος καταλληλότερον.

Ὁ Λόρυ ἐδραξάτο καὶ αὐθις τῆς νεανίδος, τῇ φορᾷ ὅμως ταύτη κατῶθεν τῶν ὤμων.

— Ἄφες με, ἄφες με, ἀνέκραξεν αὐτὴ, ἀντιπαλαίευσά μανιωδῶς ἀλλὰ οὐδὲν ἠδύνατο, οἱ βραχιόνες καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς ἐσφιγγοντο ὡς ἐν σιδήρῳ κύκλῳ, βλέπουσα δὲ τὴν ἀδυναμίαν της, ἤρχισε νὰ βάλῃ σπαρκακτικὰς κραυγὰς.

— Στάσου, στάσου, εἶπεν ὁ Κολίβρης περᾶσας ταχέως ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς ἀ-

μάξης, ἧς τὴν θυρίδα ἤνοιζεν· ὑπάρχει ἓνα μέσον ἐξαίρετον νὰ τὴν κάμωμεν νὰ μὴ φωνάζῃ.

Καὶ διὰ μανδηλίου, τὸ ὅποιον τῷ ἔρριψεν ὁ ὑποκόμης, ἐφίμωσε τὴν νεανίδα μετὰ καταπληκτικῆς ἐπιτηδεϊότητος.

Τότε, ἐνῶ ἐξηκολοῦθει αὐτὴ νὰ ἀντιπαλαίῃ καὶ νὰ συστρέφεται ἐντὸς τῶν εὐρῶστων βραχιόνων, οἵτινες τὴν ἐσφιγγον μέχρι πνιγμοῦ, δὲν ἠδύνατο πλέον εἰμὴ ὑποκόμους στεναγμούς νὰ βαλλῃ.

Οἱ ἄθλιοι ἐκείνοι ἄνευ πολλοῦ κόπου ἔσυρον αὐτὴν ἐκτὸς τῆς ἀμάξης.

Μετὰ ταῦτα δὲ εἰς νέον τοῦ ὑποκόμητος σύνθημα ἔλαθεν αὐτὴν ὁ Λόρυ εἰς τοὺς βραχιόνος του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡ νεῆνις οὐδεμίαν πλέον ἐποίησε κίνησιν, ἡ κεφαλὴ της ἔπεσεν εἰς τὰ ὀπίσω καὶ ἐλιποθήμησεν.

— Δὲν σαλεύει πλέον, εἶναι σὰν ἀποθαμμένη, εἶπεν ὁ Λόρυ πρὸς τὸν Κολίβρη, ὅστις τὸν εἶχεν ἀκολουθήσει, ἔτοιμος ὦν νὰ τὸν βοηθήσῃ ἐν ἀνάγκῃ.

— Καταλαβαίνω ἀπὸ ποῦ προέρχεται αὐτό· τὸ μανδηλὶ ὀλίγο ἔλειψε νὰ τὴν πνίξῃ· ἐπιάσθηκε ἡ ἀναπνοή της.

— Βγάλε τὸ γρήγορα.

— Καὶ ἔπειτα δὲν ὀμιλεῖ πλέον. Μπα! προσέθηκεν ὁ κακοῦργος λύσας τὸ μανδηλίον, θὰ ἴδῃ καὶ ἄλλα πολλὰ ἀκόμη, ἐὰν δὲν ἀποθάνῃ γρήγορα.

— Ἀπὸ ἐδῶ ἐλάτε, εἶπεν ὁ φανοφόρος, ἀνὴρ ἀπαίσιος τὴν μορφήν καὶ ὀνομαζόμενος Κοκάς.

— Δὲν εἶναι πολὺ βαρὺ τὸ σῶμά της, εἶπεν ὁ Λόρυ πρὸς τὸν Κολίβρη, σὺ ἠμπορεῖς νὰ μείνης ἐδῶ, δὲν σὲ χρειάζομαι πλέον.

[Ἔπεται συνέχεια.]

Π.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἦτοι : ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἰατροῦ καὶ ὑψηλοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἄδελφ. 3, 50, χρυσῶδ. 4, 50.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

ἄριστα κατηρτισμένος, ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκον ἐπιμετρωτάτη ἀμοιβῇ. — Πληροφορίαι ὁδὸς Πρασατείου, ἀριθ. 60.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κατῶθεν τοῦ Μεγάλου Σινοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρέσιον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολύβια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὄκαν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ

Καταστήματος, καταλλήλοτατοι δι' οἰκονομικὰς ἐργασίας, εἰς εὐθηνότατην τιμὴν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὁδὸς Σταδίου 36. Βισάντιο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλβαζία, Νέκταρ, Βορβό, Ζαμαίκα. Οἶνοι κοινὸι πρὸς 80 λεπτὰ τὴν ὄκαν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Εἰς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαθουρινθῶδους ἐκτάσεως κατάστημα εὐρίσκεται πλοῦτος σκευῶν ὑδουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτος τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπισκέπτεται συχνὰ τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίζῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἴδους του, ὅπου ἐπλουτίσθη ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηρὰ καὶ ὀρατὰ σκευῆ καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Ἐφασαν ἀλεξίνεμα κηροπηγῆ δι' ἐπαύλει.

Τιμαὶ μέτρια καὶ ὠρισμέναι.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τοῦ ΣΟΥΡΗ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς του μέχρι τοῦ 1892 πωλεῖται ἐξ ἄριστο-κῶς διὰ τὸς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀντὶ φρ. 50.— Ἐπίσης καὶ τὰ Ἄπαντα τοῦ Σουρή (τόμοι 5) ἀντὶ φρ. 12. Ἐκαστος τόμος ἰδιαιτέρως φρ. 2.50.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ ἐπὶ ἐγνωσμένη ἐπιτηδεύουσα καὶ καλαισθησιὰ διακινωμένη κ. **ΘΕΑΝΩ ΔΑΜΑΛΑ** διευθύντρια τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ καὶ ἄνωθεν τοῦ φαρμακείου Ὀλυμπίου καταστήματος Γυναικείων φορεμάτων καὶ πῆλων εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ εὐχαριστήσῃ πᾶσαν Κυρία, ἥτις ἤθελε γίνῃ πελάτις τοῦ ἀνωτέρου καταστήματός της. Δι' προσερχόμεναι θὰ εὕρωσι μεγάλην συλλογὴν πῆλων ὅλων νεωτάτων καὶ ἰδιορρυθμῶν σχημάτων, εἰς τιμὰς ταῖς πάσαις προσιτάς.

Εἴσοδος ὁδοῦ Κορνάρου ἀριθ. 7.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΑΦΡΩΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθήναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθήναι	" 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	(ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	(ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	(ἀν. —	7.00π	3.40	5.05μ	
	(ἀν. 10.23	—	3.15	4.20μ	(ἄφ. —	8.50	5.18	7.15	
				7.25	(ἀν. —	8.55	5.24	6.40π	
Ἀκράτα	(ἄφ. 12.56	—	5.08	—	(ἄφ. —	11.00	7.45	9.15	
	(ἀν. 12.59	6.00π	5.10	—	(ἀν. 7.45π	11.50	—	4.10μ	
Ἀίγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	Ἀίγιον	ἀν. 9.29	1.08	—	6.25
		9.15	7.20	—	(ἄφ. 10.34	1.58	—	7.35	
Πάτραι	(ἄφ. 3.40	7.15π	4.45μ	—	Ἀκράτα	(ἀν. 10.39	2.02	6.20π	—
	(ἀν. 4.15	—	—	—	(ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—	
Λεγαῖνὰ	(ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—	Κόρινθος	(ἀν. 1.25	4.10	—	12.00*
	(ἀν. 6.23	9.50	6.45π	—	(ἄφ. —	—	—	—	
Πύργος	(ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—	Ἀθήναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
	(ἀν. 6.30π	11.55	—	5.00	Πειραιεὺς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55
Ὀλύμπια	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55					

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (*)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	" 8.45	12.15
Ναύπλιον	" 3.00	4.25	Ἄργος	" 9.25	1.20
Τρίπολις	" 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κιλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κιλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κιλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

* Κατ' εὐθειαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοστοιχίαι καθ' ἑκάστην.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθήναι, Ὀδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Ἰάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖοκαὶ μὴ. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντητος. — Τιμαὶ μέτρια.

Ὁ Θεσσαυρὸς τοῦ Φιλαγγώστου ἢ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἀνατυπωθέντων τῶν ἐξανηθέντων φύλλων ἐκτίθενται πρὸς πώλησιν πλήρεις σειρὰ τῆς **ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ** τοῦ κ. Δαμιέβερη ἀπὸ τοῦ 1887 — 1892 (Ἰουλίου) ἐκ **3500** μεγάλων σελίδων καὶ τῶν μὲν 6, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
 Τοῦ 1887 ..... ὄρ. 5
 Τοῦ 1888 — 1891 ἀνά ὄρ. 8 ὄρ. 32 } ὄρ. 42
 Τοῦ 1892 (ἐξάμ.) ..... ὄρ. 5

Ἄπαντες δὲ ὄρου δραχμᾶς 35

(Ταχυδρομικὰ: ἐπαρχιῶν ὄρ. 1,50, ἐξωτερικοῦ ὄρ. 7 Κατὰ τόμον ἀναλόγως). Εἰς τοὺς τόμους τούτους, ἀποτελούοντας ὀλόκληρον βιβλιοθήκην καὶ κάτοπτρον ἐξαετοῦς φιλολογικῆς ζωῆς, περιέχονται:

- 15 πλήρη λαμπρὰ Μυθιστορήματα
- 250 Διηγήματα τῶν ἀρίστων Ἑλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων
- 300 Ποιήματα ὅλων τῶν ποιητῶν μας.

Μελέται φιλολογικαί, Ἱστορικαί, Καλλογικαί, Κριτικαί, καὶ ἐν γένει: ἄρθρα ποικίλα καὶ ἐνδιαφέροντα πᾶσαν τάξιν ἀναγνωστῶν περὶ τὰ **1800**. (Ἐκαστον φυλλάδιον ἰδιαιτέρως λ. 40).

Hebe's
Hebe's Hair Restorer

Τὸ καλύτερον ἐπιπο-
θετικὸν τῶν τριχῶν.
Δὲν εἶνε βαφὴ, ἀλλ' ἐ-
παναθίδει εἰς τὰς τρι-
χὰς τὴν προτέραν αὐ-
τῶν χροᾶν διὰ τῆς ἐν-
δυναμοσεως αὐτῶν.
Οὐδεμίαν ἐπιτέλει
οὐσίαν περιέχει.

Hebe's
Hebe's Hair Restorer

Ἰσχυρὴ ἀποθήκη
ἐν Λονδίῳ.

Εὐρίσκεται ἐν Ἀθή-
ναις μόνον εἰς τὸ Βι-
βλιοπωλεῖον τῆς «Κο-
ρίνθου», ὁδὸς Προα-
στείου ἀριθ. 10, καὶ
τιμᾶται ἐκαστὴ φύλλῃ
δραχμῆς ὀκτώ.
(Διὰ τὰς ἐπαρχίας 9)

Hebe's
Hebe's Hair Restorer

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

39 — Ἀθήναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φοκῶν, κομβίων, χειροκτιῶν, μπαστούνων, ἄμβρελων, φανελλῶν κλπ. ἀνδρῶν εἰδῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὀδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ
ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Δι' ἄσκασιν δωρεάν.

Ἄνευ τοῦ ὀποιοῦ ἡ μηχανὴ
δὲν εἶνε γνήσια.

Ἐπισκευὴ δωρεάν.